

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. przeciwko "T." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2017 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 maja 2016 r., sygn. akt XIX Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Syndyka Masy Upadłości C. sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 maja 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest

uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r.,

sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

W ocenie skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni art. 393 k.c. w zw. z art. 127 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2171 z późn. zm., w poprzednim brzmieniu: Prawo upadłościowe i naprawcze - „p.u.n.”) jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w szczególności dotyczące tego, czy realizacja świadczenia w ramach stosunku zapłaty, powstałego między przyrzekającym a osobą trzecią w wyniku umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, zawartej między zastrzegającym a przyrzekającym (art. 393 k.c.), jest czynnością prawną w rozumieniu art. 127 p.u.n. i czy w konsekwencji syndyk może na podstawie art. 134 ust. 1 p.u.n. domagać się bezpośrednio od osoby trzeciej zwrotu tego, co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego. Przedstawione przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz powołane i załączone do wniosku orzecznictwo nie przemawiają jednak ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen powyższego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi, czy rozbieżnościami w orzecznictwie. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego problemy związane z wykładnią i stosowaniem powołanych przepisów zostały wyjaśnione i nie ma obecnie podstaw do zmiany tej linii orzeczniczej (zob. wyroki SN z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt V CSK 605/15, z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt III CSK 2/16, z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt III CSK 112/16, z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt III CSK 122/16, z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt III CSK 125/16, www.sn.pl). Mając ponadto na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności to, że spełnienie świadczenia było odpłatne i nie było rażąco nieekwiwalentne, ponowne wyjaśnianie przedstawionego problemu nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

